

Arrest

nr. 54 482 van 18 januari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 5 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat L. LUYTENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Kameroense nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Bamenda. U behoort tot de Mundu-etnie.

Vanaf uw 15de voelde u dat u zich meer aangetrokken voelde tot meisjes dan tot jongens. U had ooit wel een mannelijk vriendje, (J.N.), maar u hield niet van hem. In september 2009 (moet wellicht 2008 zijn) ontmoette u in het kapsalon van uw vriendin (P.) de Française, (J.L.). U voelde zich tot haar aangetrokken en dat bleek wederzijds te zijn. Ze stelde u voor om u Frans te leren. Eind september 2009 (moet wellicht 2008 zijn) had u voor de eerste keer seksuele betrekkingen met (J.), waartoe jullie beiden tegelijk het initiatief namen. Jullie zagen elkaar 2 tot 3 keer per week. Zij verbleef in hotel Ayaba in Bamenda, en het was daar dat jullie elkaar ontmoetten. Uw ouders, bij wie u nog steeds inwoonde, wisten niet dat u (J.) ontmoette. Zij probeerden u zo veel mogelijk thuis te

houden. In december 2008 vertelde u uw moeder dat u een vriendin had met wie u een lesbische relatie had. U was het immers beu om altijd tegen haar te liegen. Uw moeder kon het niet appreciëren dat u een vriendin had. Ze zei dat u moest veranderen en dat ze u hiertoe bedenktijd gaf. In februari 2009 vroeg uw moeder u of u nog steeds lesbisch was en u bevestigde. Uw moeder schold u uit en zei dat u niet normaal was. Op 19 februari 2009 vroeg ze u – toen jullie zich in de keuken bevonden – nogmaals of u lesbisch was. Alweer bevestigde u. Uw moeder schold u uit en sloeg u. Ze gooide hete olie over uw been. Ze dreigde er ook mee om u een ritueel te laten ondergaan om uw lesbische geaardheid te bestrijden. U vluchtte de keuken uit en verborg zich achter een huis. Die nacht keerde u echter alsnog naar huis terug. De volgende dag, op 20 februari 2009 dwong uw moeder u in een taxi die u naar het GMI politiekantoor bracht. Uw moeder instrueerde de politie om u een lesje te leren en u te slaan, omdat u niet naar haar wilde luisteren. De politie volgde de instructies van uw moeder op. Na 2 dagen opsluiting kwam (P.) u daar bezoeken en na 4 dagen bracht ze (J.) mee. U weet niet welke regeling werd getroffen, maar op de dag dat (J.) en (P.) u samen kwamen bezoeken, werd u vrijgelaten. U zocht enkele dagen onderdak bij (P.) en daarna verbleef u van maart 2009 tot oktober 2009 in een kamer in de wijk Station die door (J.) werd gehuurd. (J.) was in maart 2009 naar Frankrijk vertrokken en kwam enkel in juli 2009 nog enkele weken naar Kameroen terug, om daarna opnieuw naar Frankrijk te vertrekken. U vertrouwde een wijkgenote, (S.), toe dat u lesbisch was, maar ze zei dit tegen haar familie die u uit de wijk verjoeg. U besloot terug te keren naar (P.), bij wie u van oktober tot november 2009 verbleef. U onderhield regelmatig telefonisch contact met (J.), die u beloofde te zullen helpen om Kameroen te verlaten. Met dat doel deed ze beroep op (M.), die u op 27 november 2009 vanuit Douala opbelde en u verzocht om hem daar te komen vervoegen. U deed dat en kwam op 28 november 2009 in Douala aan. Dezelfde avond nog vertrok u met (M.) vanuit de luchthaven van Douala richting België. Op 30 november 2009 vroeg u daar asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er kan worden opgemerkt dat ernstige vragen kunnen gesteld worden bij uw lesbische relatie en geaardheid.

Vooreerst kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt bij uw relatie met (J.L.).

Zo kan uit enkele van uw verklaringen worden afgeleid dat u wel blijk geeft van het besef dat uw relatie met (J.) ongewoon was, maar niet van het besef dat een dergelijke relatie erg problematisch was in de Kameroense context. Wanneer u werd gevraagd of u ooit met (J.) gesproken heeft over het feit dat het problematisch was om seks te hebben met een vrouw, antwoordde u dat zij zei dat het mocht als u vond dat het goed was voor u (gehoor CGVS, p.8). Wanneer voorgaande vraag nogmaals werd herhaald, antwoordde u dat (J.) zei dat het misschien raar zou gevonden worden door anderen (gehoor CGVS, p.8). Het is bevreemdend dat u op deze vraag telkens antwoordt met een uitspraak van (J.), maar uw eigen gevoel hierbij niet spontaan verwoordt. Het ligt immers binnen de verwachtingen dat het problematisch karakter van jullie lesbische relatie vooral voor u voelbaar zou zijn en op u zou wegen, omdat een dergelijke relatie in een homofobe samenleving als Kameroen niet wordt getolereerd. Daarenboven kan worden opgemerkt dat – zelfs al komt (J.) als Française uit een samenleving waar homoseksualiteit getolereerd wordt – haar (hierboven geciteerde) uitspraken toch weinig blijk geven van het besef dat jullie lesbische relatie grote risico's inhield in de Kameroense context, hetgeen verbazing wekt. Op de expliciet gestelde vraag hoe u zich erbij voelde om seks te hebben met een vrouw, antwoordde u dat u uw gevoelens wilde volgen; dat het maar zo moest zijn als het raar werd gevonden en dat er altijd mensen zijn die dingen raar vinden als je niet doet wat is voorgeschreven (gehoor CGVS, p.8). Dit antwoord komt weinig doorleefd over, vermits dit niet getuigt van het besef dat de Kameroense samenleving geen rekening houdt met de gevoelens van de persoon met een homoseksuele geaardheid en vermits uw minimaliserende bewering dat er altijd mensen zijn die vallen over de niet naleving van de voorschriften totaal voorbij gaat aan het overwegend homofob karakter van de Kameroense samenleving in haar geheel en aan de risicovolle implicaties hiervan voor mensen met een homoseksuele geaardheid/relatie (zie informatie in het administratief dossier).

Verder is het bijzonder merkwaardig dat u sinds oktober 2009 geen contact meer zou hebben met (J.), omdat u haar telefoonnummer en haar adres (in Parijs) op de dag van uw aankomst in België bent kwijtgeraakt (gehoor CGVS, p.8-9 en p.13). Men zou toch verwachten dat u alle mogelijke manieren zou aanwenden om terug in contact met haar te treden, vermits uit uw verklaringen blijkt dat u een hechte relatie met haar had (vragenlijst CGVS, pt. 5) en het met haar al uitgebreid over jullie kinderwens en over samenwonen en trouwen had gehad (gehoor CGVS, p.11).

Daarenboven is het opmerkelijk dat (J.) u na uw beweerde arrestatie door de politie in februari 2009 wel kwam bezoeken in de gevangenis en wellicht bijdroeg tot uw vrijlating (gehoor CGVS, p.16-17), maar in maart 2009 (gehoor CGVS, p.12) naar Frankrijk vertrok en u alleen achterliet, terwijl zij tenslotte mee aan de basis lag van uw vervolging. Op de vraag of (J.) u ooit voorgesteld heeft om in haar land (Frankrijk) te gaan wonen, antwoordde u dat ze het niet uitsloot (gehoor CGVS, p.12) en wanneer u opnieuw de vraag gesteld werd antwoordde u dat als ze het zou accepteren u het misschien zou doen (gehoor CGVS, p.12). Deze antwoorden zijn echter incoherent met uw verklaring dat (J.) uw begeleider (M.) had opgedragen om u vanuit Kameroen naar Frankrijk (en niet naar België) te brengen (gehoor CGVS, p.13), hetgeen erop wijst dat zij wel degelijk wilde dat u naar haar land van oorsprong kwam.

Wanneer u expliciet werd gevraagd wat u deed als u met (J.) samen was, antwoordde u dat u met haar ging eten en zwemmen (gehoor CGVS, p.10). Op de vraag wat jullie nog samen deden verwees u naar uw vorige antwoorden en voegde u eraan toe dat jullie soms naar de markt gingen (gehoor CGVS, p. 10). Het is merkwaardig dat u in dit verband geen melding maakte van het feit dat u seks had met (J.), vermits dit toch wel het aspect is dat een lesbische relatie van een vriendschapsrelatie onderscheidt.

Uit al het voorgaande blijkt dat uw verklaringen over uw lesbische relatie niet overtuigend voorkomen.

Verder kan men zich vragen stellen bij uw bewering dat u bepaalde mensen spontaan inlichtte over uw lesbische relatie (gehoor CGVS, p.15).

U verklaarde dat u uw moeder in december 2008 inlichtte over het feit dat u een lesbische relatie had (gehoor CGVS, p.15). Op de vraag waarom u dit deed, antwoordde u dat uw moeder zei dat u nooit thuis was als ze thuiskwam en u vroeg waar u bleef. Daarop zou u tegen uw moeder gezegd hebben dat u een vrouwelijke partner had (gehoor CGVS, p. 15). Op de vraag waarom u niet zei dat u een mannelijke partner had – vooral omdat u eerder tijdens het gehoor had aangehaald dat u in het verleden al een mannelijke partner had gehad (gehoor CGVS, p.5) en dit dus aannemelijk zou klinken en geen argwaan bij uw moeder zou wekken - antwoordde u dat u niet tegen uw moeder wilde liegen en de waarheid wilde vertellen (gehoor CGVS, p.15). Gezien het homofobe karakter van de Kameroense samenleving, alsook de bestraffing van homoseksualiteit (zie informatie in het administratief dossier) en de vaststelling dat u op de hoogte was van de mogelijke bestraffing met opsluiting in de gevangenis en geldboetes (gehoor CGVS, p.13) kunnen echter vragen worden gesteld bij de geloofwaardigheid van uw verklaring dat u uw moeder zelf inlichtte over uw lesbische relatie. Uit uw verklaringen blijkt overigens nergens dat uw moeder enig vermoeden had over uw lesbische geaardheid, hetgeen het des te merkwaardiger maakt dat u uw moeder – in hogervermelde vijandige context – spontaan vertelde dat u een lesbische relatie had. Eén en ander staat ook in schril contrast met uw eerdere bewering dat u uw ouders niet durfde te vertellen dat u Franse les kreeg van (J.), hetgeen u verantwoordde door te stellen dat u wist dat ze niet graag hadden dat u wegging en dat u altijd moest binnenblijven (gehoor CGVS, p.7-8). Het is weinig aannemelijk dat u ter verantwoording van uw uithuiszigheid niet durfde te vertellen dat (J.) u Franse les gaf (en dus tegen uw ouders loog), maar anderzijds wel openlijk en zonder enige aanleiding tegen uw moeder vertelde dat u een lesbische relatie met (J.) had omdat u het gevoel had dat u de waarheid moest spreken. Eveneens bijzonder opmerkelijk in het licht van de negatieve reactie van uw moeder toen u haar in december 2008 vertelde dat u een lesbische relatie had, en gezien de eerder vermelde homofobe houding van de leden van de Kameroense samenleving en het strafbaar karakter van homoseksualiteit, is dat u na december 2008 nog 2 maal in februari 2009 tegenover uw moeder zou hebben bevestigd dat u lesbisch was (gehoor CGVS, p.15-16) en dat u – nadat zij u op 19 februari 2009 had uitgescholden, geslagen, met hete olie had overgoten en gedreigd had om u ritueel te laten behandelen en u daarom was weggevlucht – diezelfde dag nog naar huis terugkeerde (gehoor CGVS, p.16). Uw verantwoording voor uw terugkeer naar uw ouderlijk huis, met name dat u geen geld had en 's nachts nergens anders heen kon (gehoor CGVS, p.16) is niet overtuigend gezien de ernst van de door u aangehaalde reactie van uw moeder en het voorspelbare risico bij terugkeer naar huis. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat de duur van uw relatie met (J.) erg beperkt en discontinu was doordat ze slechts gedurende korte periodes in Kameroen was en voor langere periodes naar Frankrijk terugkeerde (zie vragenlijst van het CGVS, pt.5 (ingevuld door de Dienst Vreemdelingenzaken dd.23 maart 2010) en gehoor CGVS, p.8, 11 en 12). Bijgevolg bood deze relatie het voordeel niet erg zichtbaar te zijn voor de buitenwereld. Ook daarom komt het weinig doorleefd voor dat u de noodzaak voelde om uw moeder over deze relatie in te lichten.

Eveneens opmerkelijk – zeker na de uitermate negatieve reactie van uw moeder nadat u haar verteld had over uw lesbische geaardheid – is de vaststelling dat u in de periode dat u ondergedoken zat een andere persoon – met name (S.) – inlichtte over het feit dat u lesbisch was. Op de vraag

waarom u dat deed, zei u dat zij de enige was die u had in de buurt waar u toen verbleef en dat u dacht dat ze te vertrouwen was (gehoor CGVS, p. 17). Gezien de homofobe houding van de Kameroense bevolking ten aanzien van homoseksualiteit komt het echter weinig doorleefd en ernstig over dat u het er omwille van de door u aangehaalde redenen op waagde om iemand in te lichten over een dermate omstreden thema als uw homoseksuele geaardheid.

Uit hogervermelde bedenkingen blijkt dat uw verklaringen over uw 'outing' niet doorleefd overkomen.

Vermits uit uw verklaringen blijkt dat zowel uw 'bekentenis' aan uw moeder als de 'bekentenis' tegenover (S.) dat u lesbisch was aan de basis lagen van uw respectievelijke opsluiting door de politie (gehoor CGVS, p. 16) en uw verjaging uit de wijk Station (gehoor CGVS, p. 17-18), kan worden besloten dat deze vervolgingsfeiten evenmin geloofwaardig overkomen.

Uit al het voorgaande blijkt dat u uw lesbische geaardheid niet aannemelijk heeft gemaakt en evenmin de vervolgingsfeiten die u daaraan koppelde. Bijgevolg kan u bezwaarlijk stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Hoewel u verklaarde geboren te zijn op 11 februari 1993 en dus minderjarig te zijn, blijkt uit een medisch onderzoek uitgevoerd door het UZ St-Rafaël (KU Leuven) op 8 december 2009 dat u ouder bent dan 18 jaar, waarbij 20,8 jaar een minimumleeftijd is (zie brief van de Dienst Voogdij dd.16 december 2009 in het administratief dossier). U legde geen documenten voor om uw leeftijd te staven.

Verder legde u geen andere documenten voor ter staving van uw identiteit, van uw reisweg of van uw asielrelaas. U beweerde contact te hebben gehad met de organisatie 'Alliage' in Luik en met deze organisatie naar de 'Gay Pride' te zijn geweest, en u legde een lidkaart van Alliage voor en enkele foto's. Uw contact met deze organisatie en aanwezigheid op de 'Gay Pride' doen echter geen afbreuk aan hogervermelde bemerkingen over u betwifelbare lesbische geaardheid, omdat dergelijk contact en deelname volkomen vrijblijvend kunnen zijn en geenszins een doorslaggevend bewijs vormen voor uw seksuele voorkeur.

De documenten in verband met uw opleiding in België voegen ten slotte niets toe aan uw asielrelaas en wijzigen hetgeen hierboven werd gesteld niet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster is het niet eens met de motieven en de conclusie van de bestreden beslissing.

Zij voert aan dat vragen werden gesteld over het problematische karakter van haar lesbische relatie en dat daarbij geen verband werd gelegd met de Kameroense context. Ook werd aangedrongen bij wat zij voelde. Zij wilde eerlijk en open antwoorden, volgens haar gevoelens en rekening houdend met de openheid die in Europa hierover bestaat. Verzoekster stelt dat de precisering 'in de Kameroense context' had moeten worden bijgevoegd. Zonder deze precisering betreft zij de vragen uitsluitend op haar eigen situatie en gevoel. Bovendien bevestigde zij dat het een geheime relatie was aangezien zij tegen J. zei dat haar ouders het niet mochten weten. Tevens bevestigde zij dat homoseksuele relaties in Kameroen verboden zijn. Conclusies trekken op basis van enkele uitspraken is lichtzinnig.

Volgens verzoekster is het niet merkwaardig dat zij geen contact meer heeft met J. Zij verloor na aankomst in België haar tas met de contactgegevens van J. Tot nu toe was het hopeloos om het contact terug te herstellen, hoewel zij dit nog steeds wenst.

De incoherentie omtrent de mogelijkheid om J. te vervoegen in Frankrijk wijt verzoekster aan een verkeerde interpretatie van haar verklaringen. De verklaringen die in eerste instantie worden aangehaald situeren zich in de beginfase van hun relatie toen zij nog geen nood had aan het verlaten van haar land. De verklaringen over de opdracht van M. om haar naar Frankrijk te brengen situeren zich op het ogenblik dat zij het land moest verlaten. In die context hakte J. de knoop door.

Dat J. in maart 2009 naar Frankrijk vertrok is niet verwonderlijk. Zij had verzoekster veilig ondergebracht in 'Station' en keerde ook daarvoor vaak terug naar Frankrijk.

De redenering dat verzoekster niet stelde dat zij en J. seks hadden is subjectief. Indien men deze vraag stelt aan heteroseksuelen zullen ook zij vooral denken aan samen ondernomen sociale activiteiten.

Aangaande de motivering dat het bevreemdend is dat zij (i) haar moeder in december 2008 spontaan inlichtte van haar geardheid (ii) deze in februari 2009 nogmaals tweemaal tegenover haar moeder bevestigde (iii) op 19 februari 2009 nadat zij door haar moeder werd uitgescholden, geslagen en met hete olie werd overgoten terugkeerde naar huis (iv) in de periode waarin zij ondergedoken zat nogmaals spontaan een andere persoon inlichtte over haar geardheid, kan verzoekster alleen haar verklaringen bevestigen en betwist zij de subjectieve beoordeling door de commissaris-generaal. Zij had een relatie sedert september 2008, hield deze in het begin geheim en moest constant liegen, hetgeen aanleiding was om uiteindelijk de waarheid te vertellen. Het is niet ondenkbaar dat een jong meisje ondanks de vijandige maatschappelijke context haar moeder in vertrouwen neemt. Dat zij terugkeerde naar huis is evenmin verwonderlijk daar zij nooit uithuizig was en niet wist waarheen, temeer daar J. niet in het land was. Verzoekster wijst erop dat S. vrijwel de enige persoon was die zij gedurende maanden zag zodat zij hiermee een vertrouwensrelatie had opgebouwd en haar problemen, hopen op begrip, wou delen. Verzoekster bevestigt dat zij nog geen identiteitsdocumenten heeft bekomen. Verder heeft zij op actieve en positieve wijze bewijzen aangebracht omtrent haar geardheid en engagement. Zij vraagt de vluchtelingenstatus toe te kennen of in ondergeschikte orde, omwille van de feiten die werden aangehaald ter staving van de asielaanvraag, de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster niet akkoord gaat met de motieven van de bestreden beslissing. Aldus roept zij de schending in van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels omtrent bepaalde aspecten van het relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat te toetsen. Het moet gaan om elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Ingevolge artikel 49/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) wordt verzoeksters asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.1. Verzoekster brengt tot op heden niet het minste begin van bewijs bij ter ondersteuning van haar voorgehouden identiteit, hetgeen een negatieve indicatie inhoudt voor haar algehele geloofwaardigheid. Zij verklaarde tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) over identiteitsdocumenten te beschikken in Kameroen en beloofde, nadat herhaaldelijk werd gewezen op het belang van het bijbrengen van deze documenten, te zullen trachten deze te bekomen (administratief dossier, stuk 4, p.2). Verzoekster toont echter niet aan sedert het gehoor of de

kennisname van de bestreden beslissing, waarin haar een gebrek aan identiteitsdocumenten wordt tegengeworpen, enige poging te hebben ondernomen teneinde deze documenten te bekomen.

Het gebrek aan identiteitsdocumenten in hoofde van verzoekster klemt nog des te meer daar zij leugenachtige verklaringen heeft afgelegd omtrent haar leeftijd. Uit het leeftijdsonderzoek in het dossier blijkt dat de door haar in het kader van onderhavige asielaanvraag opgegeven leeftijd niet klopt en dat zij ten onrechte voorhiel minderjarig te zijn (administratief dossier, stuk 8).

Verzoekster verklaarde lesbisch te zijn doch legde vooreerst incoherente verklaringen af aangaande de lesbische relaties die zij zou hebben gehad. Aanvankelijk verklaarde verzoekster, gevraagd hoeveel relaties zij had met vrouwen: *"1 en nadien nog 1, maar dat was niet serieus"*. Zij preciseerde dat zij een eerste relatie had met J. en, nadien, een tweede relatie had met S. (administratief dossier, stuk 4, p.5). Even verder verklaarde zij echter dat S. niet lesbisch was, ontkende zij eenduidig dat zij een relatie had met S. en beweerde zij bovendien dat het S. was die haar zou hebben verraden waardoor zij het land moest onvluchten (ibid., p.14, 17-18).

Verzoekster brengt geen begin van bewijs bij omtrent haar voorgehouden relatie met J. en asielmotieven. Daarenboven legde verzoekster aangaande J. een aantal vage verklaringen af, welke de geloofwaardigheid van hun relatie ondermijnen. Zo verklaarde zij enerzijds dat J. op het terrein werkte voor 'Forest International' doch kon zij anderzijds niet de minste toelichting geven bij wat J. daarbij concreet deed. Verzoekster kon evenmin aangeven of J. andere lesbische vriendinnen had in Kameroen. Tevens blijkt uit haar verklaringen dat zij het, ondanks dat zij hun toekomst bespraken en ondanks het homofobe klimaat in Kameroen, nooit zouden hebben gehad over de vraag of verzoekster al dan niet bij J. in Frankrijk kon gaan wonen (ibid., p.9, 11-12, administratief dossier, stuk 12: landeninformatie). Het is daarbij niet aannemelijk dat verzoekster en J. enerzijds wel plannen zouden maken om samen kinderen te adopteren of krijgen en om samen te gaan wonen, doch het anderzijds niet over dergelijke elementaire gegevens zouden hebben. Het voorgaande klemt nog des te meer daar verzoeksters verklaringen omtrent hun handelwijze wanneer zij samen waren niet aannemelijk zijn in het licht van de informatie in het dossier waaruit blijkt dat de Kameroense maatschappij fel tegen homoseksualiteit is gekant en homoseksualiteit er bij wet wordt bestraft (administratief dossier, stuk 12: landeninformatie). Verzoekster beweerde dat zij in het openbaar zou hebben laten zien dat J. haar vriendin was daar waar zij hand in hand over straat liepen en zij dit toeliet. Tevens antwoordde zij op de vraag of zij soms kusten op straat: *"Ja, ze kuste mij soms op de wang"* (administratief dossier, stuk 4, p.11). Ingevolge het voorgaande kan geen geloof worden gehecht aan verzoeksters vermeende relatie met J., te meer daar het, zoals de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht vaststelt, bijzonder merkwaardig is dat verzoekster verklaarde sedert oktober 2009 geen contact meer te hebben gehad met J., en dit omdat zij haar contactgegevens zou zijn verloren in België. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekster, vermits uit haar verklaringen blijkt dat zij een hechte relatie zou hebben onderhouden met J. en dat zij toekomstplannen maakten, ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen en alle mogelijke manieren, ondermeer via gemeenschappelijke kennissen in Kameroen, zou aanwenden om terug met J. in contact te treden. Verzoekster beweert weliswaar dat dit hopeloos is doch zij toont, ondanks dat zij kennis heeft van de volledige naam van J. en de stad waarin J. woont, geenszins *in concreto* aan hiertoe enige daadwerkelijke poging te hebben ondernomen.

Verzoekster stelde voorts ingevolge haar relatie met J. te zijn opgesloten in het politiekantoor 'GMI' in Bamenda, doch kon niet de minste toelichting geven omtrent de wijze waarop zij vier dagen later zou zijn vrijgelaten. Zo bleek zij niet te weten of J. en P. iets deden om haar vrij te krijgen, kon zij niet verklaren waarom zij werd vrijgelaten gelet op het feit dat er straffen staan op het onderhouden van een lesbische relatie en wist zij evenmin of er achter haar rug iets werd geregeld. Dat zij hieromtrent geen toelichting kan geven is in het geheel niet aannemelijk daar J. en P. haar zelf kwamen halen in het politiekantoor en verzoekster nadien gedurende een aantal dagen onderdook bij P. Bovendien zou J. een huis voor haar hebben gehuurd, zouden zij in contact zijn blijven staan en zou verzoekster nogmaals gedurende meer dan een maand bij P. hebben gewoond (administratief dossier, stuk 4, p.17-18). Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij zich zou hebben geïnformeerd omtrent haar vrijlating.

Bovendien stelt de commissaris-generaal terecht vast dat de door verzoekster geschetste gang van zaken in het licht van de homofobe maatschappelijke context manifest onaannemelijk is. Zo is het niet

geloofwaardig dat verzoekster haar moeder in december 2008 zou hebben ingelicht over haar geaardheid; de verklaringen die zij hiervoor aanreikte op het CGVS worden in de bestreden beslissing met recht onafdoende geacht. Tevens werd hierbij met reden opgemerkt dat voormelde houding des te minder aannemelijk is daar nergens uit verzoeksters verklaringen blijkt dat haar moeder ook maar enig vermoeden had van haar lesbische geaardheid en één en ander in schril contrast staat met haar eerdere bewering dat zij haar ouders niet eens durfde te vertellen dat zij Franse les kreeg omdat zij niet graag hadden dat zij wegging en zij binnen moest blijven. Bovendien is het bijzonder opmerkelijk dat verzoekster, na de negatieve reactie vanwege haar moeder in december 2008, in februari nogmaals tweemaal tegenover haar moeder zou hebben bevestigd dat zij lesbisch was. Evenmin is het aannemelijk dat zij, nadat haar moeder op 19 februari 2009 haar zou hebben uitgescholden, geslagen en met hete olie overgoten en zou hebben gedreigd haar ritueel te laten behandelen, reden waarom verzoekster zou zijn weggevlucht, nog diezelfde avond zou zijn teruggekeerd naar huis. De verklaring dat zij nergens anders heen kon of niet wist waarheen te gaan is hiervoor geenszins afdoende gelet op de ernst van de reactie van haar moeder en het voorspelbare risico bij een terugkeer naar huis.

Voorts is het, nog daargelaten de hoger vastgestelde tegenstrijdigheid omtrent haar beweerde lesbische relatie met S., niet aannemelijk dat verzoekster, na reeds ernstige problemen te hebben gekend ingevolge haar geaardheid en nadat zij omwille van deze problemen zou zijn ondergedoken, andermaal iemand zou inlichten over haar lesbische geaardheid. Dat S. de enige was die zij had in de buurt en dat zij dacht dat zij te vertrouwen was is daarbij geenszins een afdoende verklaring. Bovendien legde verzoekster ook over haar vermeende vertrouwensrelatie met S. ongeloofwaardige verklaringen af. Aanvankelijk verklaarde zij omtrent de periode waarin zij onderzoek: *"Ik bleef altijd binnenshuis. Ik kon niet praten met iemand. (P.) bezocht mij af en toe. Ik kon nergens naartoe"*. Even verder beweerde zij dat S. in een ander huis en 'compound' woonde en dat zij S. verschillende keren ontmoette in de wijk waar zij verbleven. Geconfronteerd met het voormelde trachtte zij dit te nuanceren door te stellen dat zij wel haar kamer verliet doch niet haar omgeving. Haar eerdere verklaring is echter niet voor interpretatie vatbaar en laat geen ruimte voor de nuancering die zij *post factum* trachtte aan te brengen (ibid., p.17).

Het voorgaande klemmt nog des te meer daar verzoekster niet het minste begin van bewijs bijbrengt omtrent haar voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België. Daarenboven legt zij dienaangaande ongeloofwaardige verklaringen af. Zo kon zij niet preciseren met welke vliegtuigmaatschappij zij zou hebben gereisd (administratief dossier, stuk 10, verklaring, nr.34). Bovendien kon zij niet aangeven onder welke naam of nationaliteit zij zou hebben gereisd en wist zij niet hoe het paspoort waarmee zij reisde, werd verkregen (administratief dossier, stuk 4, p.19). Tevens legde zij tegenstrijdige verklaringen af daar waar zij in de vragenlijst stelde dat het P. was die een oplossing vond en zocht en die M., de persoon die ervoor zorgde dat zij het land kon verlaten, contacteerde (administratief dossier, stuk 9, p.2), terwijl zij bij het CGVS beweerde dat zij J. contacteerde en dat het J. was die M. stuurde om haar het land uit te helpen (administratief dossier, stuk 4, p.12, 19).

Verzoekster bleek geen andere homoseksuelen of lesbiennes te kennen in Kameroen en kende zij evenmin plaatsen waar homoseksuelen en lesbiennes elkaar in Kameroen ontmoeten (ibid., p.13).

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van de devolutieve kracht van onderhavig beroep om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde asielrelaas, noch aan haar vermeende lesbische geaardheid. De neergelegde documenten kunnen haar teloorgegangene geloofwaardigheid niet herstellen. Uit de neergelegde lidkaart van 'Alliage' en foto's blijkt weliswaar dat verzoekster contact had met voormelde organisatie en aanwezig was op de 'Gay Pride' doch dit contact en deze aanwezigheid vormen geen doorslaggevend bewijs voor verzoeksters seksuele geaardheid.

In acht genomen hetgeen voorafgaat kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.2. Verzoekster voert teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen geen andere elementen aan dan degene aan de grondslag van haar asielrelaas. Gelet op de sub 2.2.1. vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas en voorgehouden lesbische geaardheid, toont zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden

bestaan die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS